
SHERLOCK HOLMES
Vrah z Mlžného mostu
René Rony

SHERLOCK HOLMES: VRAH Z MLŽNÉHO MOSTU

Copyright © René Rony, 2026
Cover © Splendidum družstvo, 2026
Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026
První el. vydání
ISBN 978-80-7681-513-1 (EPUB)
ISBN 978-80-7681-514-8 (MOBI)
ISBN 978-80-7681-515-5 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

Noční Mayfair tonul v neprostupném, těžkém mléčném závoji. Mlha se válela mezi domy jako pomalu se pohybující přízrak a pohlcovala světlo plynových lamp, takže jejich žlutavé kruhy sotva pronikaly do okolních ulic. V dálce občas zazněl tlumený zvuk kočáru, ale i ten se po několika okamžicích rozplynul v hustém vzduchu. Londýn, který přes den působil hlučně a neúnavně, byl v tuto pozdní hodinu téměř k nepoznání.

V prvním patře masivního kamenného sídla panovalo zdánlivě absolutní ticho.

Bylo to ticho, které nepůsobilo uklidňujícím dojmem. Naopak. Mělo v sobě cosi nepřirozeného, jako by celý dům zadržoval dech a čekal, co se stane. Staré trámy ve zdech občas tiše zasténaly a někde hluboko v útrobách domu zapraskalo potrubí. Jinak však nic.

Sir Arthur Pendelton seděl ve svém vysokém, polstrovaném křesle z tmavohnědé kůže. Jeho štíhlá postava v něm téměř mizela. Na sobě měl těžký sametový župan barvy tmavého vína, jehož límec byl lemován černou výšivkou. Bosé nohy měl opřené o nízkou podnožku a vedle pravé ruky stál malý stolek s porcelánovým šálkem dávno vystydlého čaje.

V pravé ruce držel malou mosaznou lupu. Kovový rámeček byl v místech, kde jej dlouhá léta svíraly jeho prsty, dokonale vyleštěný.

Před ním na masivním ebenovém stole ležel rozebraný mechanismus vzácných kapesních hodin z osmnáctého století. Drobné součástky byly rozloženy v přesných řadách na kusu bílého plátna. Každé kolečko, každá pružinka a každý nepatrný šroubek měly své místo. Sir Arthur by nesnesl, kdyby jediná součástka ležela o několik milimetrů stranou.

Právě opravoval drobný únik v hlavním ozubeném soukolí.

Naklonil se blíž, zadržel dech a špičkou jemného nástroje se dotkl tenkého kovového kolečka. Jeho pohyby byly pomalé a neobyčejně přesné. Ruce se mu ani trochu netřásly. Byly to ruce člověka, který strávil celý život tím, že dával věcem řád.

Vzduch v místnosti byl horký a prosycený omamnou vůní včelího vosku, leštěného dřeva a tančícího dýmu z plápolajícího krbu, jako by samotný prostor dýchal hřejivým, tichým příslibem. Z ohniště stoupaly tenké proužky kouře a mizely někde pod stropem, kde se ztrácely v šeru. Dubová polena v krbu občas zapraskala a vyvrhla hrst drobných jisker.

Na krbové římse stála řada dalších hodin. Některé byly malé a zdobené stříbrem, jiné měly mohutná dřevěná pouzdra. Uprostřed stál starý francouzský orloj, jehož ciferník byl téměř celý pokrytý drobnými symboly.

Po stěnách visely stovky hodin.

Kyvadlové, orlojní, stojací i nástěnné. Některé pocházely z Anglie, jiné z Francie, Švýcarska nebo vzdálených německých zemí. Některé byly prosté a strohé, jiné zdobené řezbami, zlatem a drahými kameny.

Všechny neustále tikaly.

Každé hodiny měly vlastní rytmus. Některé předbíhaly, jiné se opožďovaly. Jedny tikaly hluboce a těžce, druhé vydávaly téměř ptačí, kovové cvakání. Dohromady však vytvářely neklidný, hypnotický rytmus, který připomínal obří mechanické srdce.

Pro sira Arthura to byl ten nejkrásnější zvuk na světě.

Zvuk absolutního řádu.
Zvuk kontroly.

Čas byl podle něj jediná věc, která nikdy nelhala. Lidé ano. Stroje se mohly pokazit. Paměť mohla zradit člověka. Čas však pokračoval stále stejným směrem. Sir Arthur tomu věřil celý život. A možná právě proto nesnášel všechno, co bylo nepředvídatelné.

Náhle se však mezi stovkami pravidelných úderů ozval jiný tón. Slabé, téměř neslyšitelné cvaknutí. Sir Arthur znehybněl. Jeho oči zůstaly upřené na drobný mechanismus před ním, ale soustředění bylo pryč. Lupa v jeho ruce se mírně zachvěla.

„Cvak.“

Tentokrát si byl jistý. Pomalu narovnal záda. Zvuk nepřišel od hodin.

Sběratel hodin zbystřil a pomalu otočil hlavu ke vstupním dveřím. Dveře z masivního dubu byly pevně uzavřeny. Petlice z kované oceli byla zastrčená a v zámku trčel klíč z vnitřní strany.

Nikdo se do místnosti nemohl dostat. Alespoň nikdo, kdo by použil dveře. Sir Arthur několik vteřin naslouchal.

Tikání pokračovalo.

´Možná jen praskání v dřevě,´ pomyslel si.

Přesto se nepohnul.

V krbu zapraskalo poleno a Sir Arthur sebou nepatrně trhl. Potom se přinutil sklopit oči zpět ke stolu.

Zvedl lupu.

Jenže vzápětí ucítil zvláštní závan. Tentokrát jej nemohl ignorovat. Nebyl to studený vzduch z okna. Okno bylo zavřené a těžké závěsy se ani nepohnuly. Nebyl to ani kouř z krbu.

Byl to závan cizího pachu.

Nahořklá směs organického dehtu, chemického rozpouštědla a vlhké náplavky. Pach, který do této místnosti vůbec nepatřil.

Sir Arthur pomalu odložil lupu na stůl. Přejel pohledem po hodinách. Jejich ručičky se neúprosně pohybovaly vpřed. Žádná z nich se nezastavila. Žádná neukazovala nic neobvyklého.

Přesto měl pocit, že se na něj všechny dívají. Srdce mu bušilo nepříjemně rychle.

„Kdo je tam?“ zavolal do ticha.

Jeho hlas zněl slaběji, než očekával. Chvíli čekal.

„Johne?“

Nikdo neodpověděl.

Sir Arthur polkl. „Jsi to ty?“

Ticho. Pouze tikání hodin. Tentokrát však mezi jednotlivými údery zaslechl ještě něco. Velmi slabé škrábnutí. Jako když nehet přejede po dřevě.

Sir Arthur se pomalu postavil. Křeslo za ním tiše zavrzalo. Jeho pohled sklouzl ke dveřím a poté k oknu. Obě cesty byly uzavřené. Místnost měla pouze jediný vstup. Nebo alespoň jediný, o kterém věděl.

Pak to uviděl.

U stínu vedle vysoké knihovny se něco pohnulo. Nejdřív to vypadalo jako obyčejné zachvění závěsu. Potom se tmavá plocha oddělila od zbytku místnosti.

Sir Arthur ustoupil o krok. Postava nevstoupila dveřmi. Nevlezla oknem. Nevynořila se ani zpod stolu. Jednoduše se objevila tam, kde ještě před okamžikem nebylo nic.

Pomalu vystoupila z hlubokého stínu za těžkým sametovým závěsem, který zakrýval nenápadný výklenek ve zdi. Sir Arthur konečně pochopil, odkud přicházel ten podivný pach. Za závěsem se ukrývala malá větrací šachta a úzká konstrukce starého služebního výtahu na uhlí. Ocelové lano

vedoucí do nižších pater se nepatrně pohupovalo. A právě tam, v temném prostoru vedle něj za závěsem, stál někdo, koho Sir Arthur rozhodně nečekal.

Postava se ani nepohnula. Jen na něj hleděla. Nebo to, alespoň tak působilo. Tvář jí zakrývala hluboká tma. Sir Arthur chtěl promluvit, ale z hrdla se mu nevydal žádný zvuk. Všechny hodiny v místnosti dál tikaly.

Jen jedny z nich se náhle zastavily. Její kyvadlo zůstalo nehybné.
A po několika vteřinách se ozvalo: „Cvak.“

Sir Arthur se podíval na ciferník.

Ručičky stály přesně na půlnoci.

Někdo udělal krok do světla krbového ohně. Měl na sobě dlouhý, těžký černý plášť a na obličeji koženou černou masku. Jeho pohyby byly nepřirozeně plynulé, tiché a metodické. V ruce nedržel žádnou zbraň. Pouze tenké kožené rukavice a malý flakón z tmavého skla.

„Co tu chcete?“ vyhrkl sir Arthur a sedl si ztěžka zpět do křesla. „Jak jste se sem dostal? Johne!“

Chce vyskočit, ale nohy ho zradily. Kolena mu těžce klesla zpět do kůže křesla. Vnímání se mu začalo podivně mlžit. Teprve v tu chvíli si sir Arthur vzpomněl na lehkou necitlivost v konečcích prstů, kterou ucítil před hodinou, když promazával klíček od svých nových stojacích hodin. Jed! Pozvolný neurotoxin, který přijal kůží už dříve večer, právě dosáhl svého vrcholu.

Ten někdo přistoupil k paralyzovanému bankéři. Sir Arthur nemohl otevřít ústa k výkřiku. Jeho jazyk byl těžký jako olovo, plíce se střídaly v mělčím dýchání. Mohl jen třeštit oči a sledovat, jak se nad ním postava sklání.

Neznámý nespěchal. S chladnou, mrazivou rozvahou vytáhl ze sametového pouzdra neobyčejně ostrý, úzký skalpel.

„Čas vypršel, sire Arthure,“ zašeptal. Hlas byl bezbarvý, zmodulovaný tlumicí tkaninou pod maskou. „Vaše hodiny doběhly do konce.“

Sir Arthur mohl jen sledovat, jak se stříbrná čepel přibližuje k jeho obličeji. Paralyzované tělo nevydalo ani hlásku, když ostrý kov prořízl tkáň. Vrah pracoval s anatomickou přesností chirurga. Žádné zbytečné pohyby, žádné rozlití krve mimo připravené plátno. S ledovým klidem vyjmul obě oči z jejich důlků a odložil je do skleněné nádoby.

Bankéřovo srdce stále ještě slabě tlouklo. Byl v hlubokém šoku, na pokraji smrti, neschopen jakéhokoliv odporu.

Vrah sáhl do kapsy a vytáhl dvoje unikátní kapesní mechanické hodinky. Vyrobené z tmavé mosazi, s ciferníkem z bílého smaltu. Ručičky obou strojku ručně nastavil přesně na 00:00 a pevně je zablokoval. Poté obě nehybná pouzdra jemně a přesně zasadil do prázdných očních důlků umírajícího muže.

Sir Arthur Pendelton naposledy vydechl. Jeho srdce se definitivně zastavilo přesně ve chvíli, kdy věžní hodiny v dálce začaly odbíjet půlnoc.

Nyní nastala druhá, stejně důležitá fáze vrahova plánu – zametení stop a vytvoření dokonalé iluze zamčené místnosti.

Vrah vytáhl malý štětec. Namočil jej do husté, tmavé krve, která vytekla na mosazný podnos. Na připravený ruční papír na stole širokými tahy napsal latinská slova: *Tempus fugit* (Čas letí).

Poté vytáhl z vnitřní kapsy pláště zvláštní anatomickou protézu z pružného silikonu a organického dehtu. Byla to dokonalá odlita lidské dlaně, avšak s výrazným šestým prstem na vnější straně. Namočil ji do krve a pevným, rovnoměrným tlakem ji otiskl přímo na leštěné dřevo ebenového stolu vedle papíru. Otisk byl dokonale čistý, bez jakéhokoliv rozmazání – přesně takový, aby upoutal pozornost policie a poslal je po falešné stopě.

Vrah uklidil své nástroje do kožené brašny. Pečlivě zkontroloval podlahu. Každou kapku krve na koberci, která tam nepatřila, otřel lihovým hadrem.

Přistoupil k oknu. Zkontroloval masivní železné mříže – byly netknuté. Kličky oken byly pevně zajištěny zevnitř.

Poté přistoupil ke krbovému komínu. Vzal dlouhý ocelový pohrabáč a upravil rozpálená dubová polena tak, aby oheň hořel co nejprudčeji a zničil jakékoliv mikroskopické stopy chemikálií, které mohl vypustit do vzduchu.

Zbývala poslední záhada – dveře.

Vrah přistoupil k masivním dubovým dveřím z vnitřní strany. Klíč trčel v zámku. Vrah z kapsy vytáhl tenké, pevné hedvábné vlákno a jemný mosazný háček. Vlákno provlékl skrz očko klíče a zasunul ocelovou petlici na rámu dveří tak, že držela jen na milimetrovém okraji.

Sám se postavil za dveře, zatáhl za hedvábné vlákno. Klíč v zámku se otočil na dva západy a petlice pod jemným tlakem provázku zapadla hluboko do skoby. Hedvábné vlákno pak jediným plynulým tahem vytáhl skrz mikroskopickou spáru k sobě.

Zámek byl uzamčen zevnitř. Petlice byla zasunuta. Klíč zůstal v dírce.

Vrah mohl v klidu odejít. V pracovně sira Arthura Pendeltona zůstalo jen mrtvé tělo se zastaveným časem v očích a neustálé, lhostejné tikání stovek mechanických hodin. Jeho věrný starý sluha John spal na židli ve svém pokoji, aniž by tušil, že přišel o svého pána.

Druhá kapitola

V pokoji na Baker Street 221B vládlo ono přívětivé teplo, které člověku v chladných londýnských ránech připomínalo, že svět za okny může klidně počkat. V krbovém roštu tiše praskalo dřevo a rudé uhlíky občas vyšlehly krátkým plamenem, který vrhal po stěnách mihotavé stíny. Zvenčí k nim doléhal tlumený ruch probouzejícího se města.

Lehce nahořklý kouř z Holmesovy dýmky se vznášel pod stropem a vytvářel modravé spirály, které se pomalu rozplývaly v ranním světle. Na stole před Watsonem ležely noviny, jejichž stránky už poněkolikáté obracel, aniž by jejich obsahu věnoval větší pozornost. Jeho zrak sice přebíhal přes titulky, avšak mysl se neustále vracela k nepatrným zvukům, které přicházely z ulice.

Sherlock Holmes naproti tomu vypadal, jako by pro něj čas neexistoval.

Seděl u pracovního stolu, mírně shrbený nad malým lihovým kahanem, a s téměř obřadnou pečlivostí pozoroval jakousi chemickou reakci v baňce. Její obsah měl podivně nazelenalý odstín a čas od času se na hladině objevila drobná bublina, která s tichým syknutím praskla.

Holmes přidal do směsi jedinou kapku z pipety.

„Zajímavé," zamumlal.

„Co přesně?" zeptal se doktor.

„To vám povím, až budu vědět, zda jsem právě objevil něco užitečného, nebo pouze velmi drahý způsob, jak zničit další skleněnou baňku."

Watson se usmál a znovu se sklonil nad noviny.

Bylo to jedno z těch podivně klidných rán, kdy člověk snadno podlehne dojmu, že se nic neobvyklého nemůže stát.

Byl to omyl.

Vtom se na schodech ozvaly těžké, spěšné kroky.

Nejdříve vzdálené a tlumené, potom stále hlasitější. Někdo stoupal po schodech takovou rychlostí, jako by mu za patami hořel celý Londýn. Zastavil se na okamžik před dveřmi.

Vzápětí se dveře bez zaklepání rozletěly. Na prahu stanul inspektor Lestrade. Pohled na něj Watsona okamžitě zbavil posledních zbytků ranní ospalosti.

Vypadal jako člověk, který za několik hodin zestárl o několik let. Kabát měl promáčený a na ramenou pokrytý drobnými kapkami deště. Klobouk mu seděl nakřivo a několik pramenů vlasů se mu přilepilo na čelo. Jeho tvář byla bledá, téměř popelavá, a kolem očí měl tmavé kruhy. V jedné ruce svíral rukavice, druhou se stále držel kliky, jako by si nebyl jistý, zda vůbec dokáže udělat další krok.

„Holmesi," jeho hlas zněl chraplavě.

Watson odložil noviny. „Inspektore! Co se stalo?"

Lestrade se na něho ani nepodíval. Jeho oči spočinuly přímo na Holmesovi.

Sherlock Holmes však ani nezdvihl zrak od své pipety. Pouze ji opatrně odložil do stojánku, chvíli pozoroval nazelenalou kapalinu v baňce a teprve potom zvedl hlavu. V jeho tváři nebylo překvapení. Dokonce ani zvědavost. Jen onen zvláštní, sotva patrný výraz soustředění, který Watson znal z okamžiků, kdy jeho mysl začínala pracovat rychleji než slova.

Opřel se pohodlněji do židle a spojil konečky prstů před hrudí.

„Dobré ráno, Lestrade," řekl Holmes vyrovnaným, téměř lhostejným hlasem. „Vidím, že vás ranní události zavedly z Mayfairu nejprve do přístavního skladu ve Wappingu, pak na chvíli do pitevny na Scotland Yardu a nakonec až sem k nám. A podle všeho jste po cestě odmítl drožku a raději běžel pěšky přes staveniště u mostu."

Lestrade zůstal stát se zpola otevřenými ústy. Podíval se na své boty, pak na rukávy a nakonec na Holmese.

„Jak… jak to proboha můžete vědět, Holmesi?" vyhrkl užasle inspektor. „Vždyť jsem k vám dorazil přímo z ulice a ještě jsem neřekl ani jediné

slovo!“

Watson se usmál, založil noviny do klína a potichu sledoval známé představení.

„Je to absolutně prosté, drahý inspektore,“ pousmál se Holmes a přelétl ho svým ostrým pohledem. „Na pravé nohavici vašich kalhot máte otisk načervenalého jílu, který se vyskytuje výhradně na výkopových pracích u nového mostního pilíře. Ten jíl je ještě zcela čerstvý a měkký, což znamená, že jste tudy spěchal před necelými dvaceti minutami. Vaše levá bota nese jasné stopy rozkládajícího se rybího tuku a bláta z náplavky ve Wappingu. Zároveň z vašeho kabátu cítím ostrý, štiplavý fenol, kterým desinfikují stoly v márnici Scotland Yardu. A konečně ta jemná šmouha od sazí a drahého vosku na vašem pravém rukávu napovídá, že jste se nakláněl nad krbovou římsou v nějakém velmi luxusním sídle – a protože v Mayfairu dnes o půlnoci zemřel bohatý sir Pendelton, nebylo těžké si tyto drobnosti spojit v jeden celek.“

Lestrade si těžce povzdechl, sundal si klobouk a utřel si z čela pot.

„Máte pravdu, Holmesi. Jako vždycky,“ přiznal odevzdaně inspektor a udělal pár kroků do místnosti. „Ale věřte mi, že tentokrát jde o něco, z čeho mrazí v zádech i těm nejotrlejším chlapům od policie. Našli jsme sira Arthura Pendeltona v jeho vlastní pracovně. Místnost byla uzamčená zevnitř na petlici i klíč, v krbu hořel oheň a okna byla opatřena masivními mřížemi. A to nejhorší… ten muž neměl oči. Místo nich mu vrah vložil do důlků starožitné kapesní hodinky zastavené přesně na půlnoci. A na stole ležel krvavý vzkaz v latině spolu s otiskem šestiprsté ruky.“

Lestrade se odmlčel a podíval se na nás oba s neskrývanou tísní. „Pane Holmesi, prosím vás. Zajeďte tam se mnou. Scotland Yard je v úzkých a já bez vás tenhle případ nedokážu rozplést.“

Holmesovi se v očích okamžitě zažehla jiskra zájmu. Vstal z křesla, chopil se svého pláště a vycházkové hole.

„Takže máme zamčenou místnost… a k tomu zastavený čas?“ pronesl Holmes a v hlase se mu objevil náznak uspokojení. „To brzké ranní

vstávání nakonec přece jen stálo za to. Pojďme, Watsone, vezměte si brašnu. Čeká nás mimořádně neobvyklá záhada. Ačkoli," dodal s lehkým pousmáním, „zamčený pokoj s mrtvolou není zase taková novinka."

Třetí kapitola

Noční ulice v luxusní londýnské čtvrti Mayfair tonula v neprostupné mlze. Hustá, mléčně bílá masa se pomalu plazila mezi domy, protékala skrze vysoké kované ploty a ulpívala na tmavých fasádách kamenných paláců. Občas se z ní vynořila silueta pouliční lampy a vzápětí se zase ztratila, jako by ji mlha pohltila.

Plynové lampy vrhaly na mokrou dlažbu jen slabé, žlutavé kužely světla. Jejich svit nestačil proniknout dál než na několik kroků a všechno za jejich hranicí působilo neurčitě a přízračně. Vzduch byl prosycen těžkou vůní podzimního chladu a vlhkosti, v níž se mísil temný závan sazí s hřejivým teplem koňského potu. Každý nádech studil v plicích jako připomínka blížící se zimy, ale v tom syrovém sepětí města a přírody pulzoval nezkrotný, divoký život.

Z dálky se občas ozvalo tlumené klapání kopyt, ale zvuk se v mlze podivně deformoval. Kočár mohl být vzdálený několik ulic stejně jako několik yardů.

Před honosným sídlem sira Arthura Pendeltona stál těžký černý kočár. Na jeho dveřích se v matném světle lampy leskl znak rodiny. Koně byli neklidní. Tiše odfrkovali a z nozder se jim valila bílá pára, která se okamžitě rozpíjela v mlze. Jeden z nich několikrát nervózně udeřil kopytem do dlažby.

Kočí seděl nehybně na kozlíku a hleděl před sebe. Ani on se neodvažoval promluvit.

V prvním patře domu svítila vysoká okna hlavní pracovny. Závěsy byly zatažené, ale mezi jejich okraji pronikaly do noci úzké pruhy načervenalého světla. V celém domě panovalo tíživé a nepřirozené ticho.

Bylo to zvláštní.

Tak velký dům měl mít svůj vlastní život. Kroky služebnictva, hlasy, vrzání podlah, cinkání porcelánu, zavírání dveří. Nic takového však nebylo slyšet.

Jako by celý dům zadržoval dech. Uvnitř pracovny však panoval naprostý chaos.

V masivním krbu plál prudký oheň. Plameny praskaly, vrhaly jiskry a olizovaly tlustá polena. Rudé odlesky poskakovaly po stěnách obložených tmavým ořechem a na okamžik oživovaly obrazy v těžkých zlatých rámech.

Na podlaze leželo několik rozházených knih, otevřená zásuvka a rozbitá sklenice. Těžký psací stůl byl posunutý o několik palců ze svého původního místa. Jeden z kobercových střapců byl vytržen a na jeho konci ulpívaly tmavé skvrny.

Přesto nejpodivnější nebyl nepořádek.

Byly to hodiny.

Na stěnách jich visely desítky, snad stovky. Těžká mosazná kyvadla se pohybovala sem a tam v pravidelném rytmu. Každý z těchto strojů vydával svůj vlastní zvuk. Některé byly rychlejší, jiné pomalejší. Některé vydávaly hluboké kovové údery, jiné sotva slyšitelné cvakání. Dohromady však vytvářely podivný, téměř hypnotický rytmus. Připomínalo to obrovské mechanické srdce.

Srdce, které nikdy nespí.

A přesto mezi všemi těmi hodinami existovalo něco, co působilo zlověstněji než jejich nepřetržitý chod. Některé z nich stály. Jejich ručičky byly nehybné. Jako by se v určitém okamžiku zastavil čas.

Uprostřed toho všeho ležel na těžkém perském koberci sir Arthur Pendelton.

Ještě před několika hodinami byl jedním z nejmocnějších bankéřů Londýna. Muž, jehož podpis mohl během několika minut změnit osud celých rodin. Nyní však jeho tělo leželo zkroucené v nepřirozené poloze a drahý večerní oděv měl potřísněný krví.

Jedna ruka spočívala pod tělem, druhá byla natažená směrem ke krbu. Prsty měl křečovitě sevřené. Tvář měla voskově bledý odstín. Ale to nebylo pro přítomné to nejhorší. Děsili se z toho, že jeho oči zcela chyběly a namísto nich se v prázdných očních důlcích leskly starožitné kapesní hodinky. Byly zasazeny hluboko v očních jamkách tak pečlivě, až to působilo téměř jako dílo hodináře. Ručičky obou strojků nehybně ukazovaly přesnou půlnoc. Z černých otvorů pod nimi stékaly po spáncích tenké pramínky tmavé krve.

Nikdo z přítomných mužů se na mrtvolu nedokázal dívat příliš dlouho.

Vedle mrtvého bankéře ležel na lakovaném psacím stole list drahého krémového papíru. Nebyl podepsán. Nebyl na něm žádný symbol ani znak, který by umožňoval určit jeho původ.

Pouze několik velkých písmen.

Byla napsána rudou tekutinou a tahy byly široké, hrubé a nepřirozeně výrazné. Vzkaz byl v latině krátký a neúprosný.

ČAS SI VEZME KAŽDÉHO.

Hned vedle papíru byl přímo do leštěného dřeva otisknut krvavý otisk dlaně. Dokonce i na první pohled bylo zřejmé, že s ním něco není v pořádku. Prsty byly dlouhé a nepřirozeně úzké. A na vnější straně dlaně se jasně rýsoval ještě jeden prst. Šestý.

Watson si ho všiml téměř okamžitě. A právě v tu chvíli mu po zádech přeběhl mráz.

„Podívejte se, Watsone,“ řekl Holmes ostrým hlasem. „Tyto dveře jsou mistrovským dílem truhlářství a zámečnictví. Masivní dubové dřevo o tloušťce tří palců. Žádné spáry, žádné skryté mechanismy. Zámek byl zamčený zevnitř na dva západy. Klíč stále trčí v klíčové dírce z naší strany místnosti, nebo spíše z té vnitřní, než jsme museli zámek vyrazit. A podívejte se na tu petlici. Je z kované oceli. Byla pevně zasunuta do skoby na rámu dveří. Nikdo nemohl tyto dveře zamknout z chodby a pak vrátit petlici na její místo. Je to fyzicky absolutně nemožné.“

Lestrade si těžce povzdechl a promnul si spánky. „Holmesi, my jsme ten zámek museli vyrazit rameny spolu se dvěma služebníky. Trvalo nám to pět minut. Dveře držely jako hradební brána. Kdyby uvnitř někdo byl, musel by projít kolem nás. Jenže na chodbě stál komorník celou noc. Přísahá na svou duši, že od osmé hodiny večerní nikdo dovnitř nevstoupil a nikdo z místnosti nevyšel. Sir Arthur si nepřál být rušen. Chystal se k inventuře své sbírky. Byla to jeho vášeň, jeho osobní rituál.“

„Ale podle rozloženého hodinového strojku na stole, to vypadá, že se chystal na opravu,“ řekl Holmes a mávl rukou s tím, že to v tomto případu není důležité.

Pak se otočil k vysokému oknu. Přistoupil blíž a přejel prstem po těžkých železných mřížích. Byla to masivní kovářská práce. Pruty byly zapuštěny hluboko do kamenného ostění.

„Co okna, inspektore?“ zeptal se Holmes a prohlížel si mosazný zásuvný čep. „Vidím, že kličky jsou pevně uzavřeny. Mříže jsou netknuté. Mezi pruty by neprostrčilo hlavu ani malé dítě, natož dospělý muž. A sklo je zcela intaktní. Nikde žádná prasklina, žádný vyřezaný otvor.“

„Prohledali jsme každý prostor, Holmesi,“ odpověděl Lestrade a udělal pár kroků směrem ke krbu. „Zkoumali jsme i komín. To byla moje první myšlenka. Napadlo mě, jestli se vrah nespustil po provaze ze střechy. Jenže se podívejte do toho ohniště. V komíně je masivní, rozpálený rošt. Oheň tu hoří od sedmi hodin odpoledne. Komínový průduch je horký tak, že by v něm zaživa uhořel každý během několika vteřin. Navíc je průduch chráněn ocelovou mřížkou proti ptákům. Tudy by se dovnitř nedostala ani krysa. Vzduch se sem dostává jen malou větrací šachtou, která má průměr

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Sherlock Holmes: Vrah z Mlžného mostu**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.